

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **DHL Shoe Logistics s. r. o.**, se sídlem Loděnická 963, Pohořelice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 13. 8. 2012, č. j. 10907/12-1101-701962, a ze dne 13. 8. 2012, č. j. 10908/12-1101-701962, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2014, č. j. 62 Af 97/2012 – 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Platebním výměrem vydaným Finančním úřadem Brno – venkov (dále jen „správce daně“) ze dne 16. 12. 2011, čj. 446741/11/293934706373, byla žalobci podle § 69 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, předepsána k přímému placení daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období 1. 1. 2008 až 31. 12. 2008 ve výši 544 740 Kč. Současně bylo žalobci sděleno, že podle § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků mu vznikla povinnost uhradit penále ve výši 108 948 Kč. Obdobně byla žalobci platebním výměrem ze dne 16. 12. 2011, čj. 446745/11/293934706373, předepsána k přímému placení daň z příjmů fyzických osob ze

závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 ve výši 642 405 Kč a sděleno penále ve výši 128 481 Kč.

[2] Odvolání podaná proti těmto rozhodnutím (platebním výměrům) původní žalovaný (Finanční ředitelství v Brně) v záhlaví označenými rozhodnutími ze dne 13. 8. 2012 zamítl a platební výměry potvrdil.

[3] Z obsahu spisu vyplývá, že hlavním předmětem podnikání žalobce v kontrolovaném období bylo poskytování skladových služeb a manipulace se zbožím pro jediného zákazníka, rakouskou společnost Leder & Schuh AG, která je distributorem bot a souvisejících produktů prostřednictvím sítě obchodu HUMANIC v České republice.

[4] Správce daně v rámci daňové kontroly prověřoval faktury přijaté od společnosti Ir. J. W. van den BB. V. se sídlem v Nizozemsku (dále jen „společnost BB. V.“). Tyto faktury byly vystavené na základě Smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi jmenovanou nizozemskou společností a žalobcem. Předmětem smlouvy bylo „poskytování určitých služeb, s kterýmižto službami jsou smluvní strany dostatečně obeznámeny (a které zahrnují zejména řízení projektu, návrh řešení, jednání se zákazníkem atd.)“. Společnost BB. V. měla své služby poskytovat prostřednictvím pana Ir. J. W. van den B, ředitele společnosti (dále jen „J. W. B.“).

[5] Žalobce v průběhu daňového řízení ve vztahu k předmětu plnění z uvedené smlouvy konstatoval, že služby poskytované J. W. B. by se daly popsat jako činnost krizového manažera a konzultanta v oblasti skladovacích služeb. Upřesnil, že jeho primárním úkolem bylo vylepšit špatné vztahy žalobce s rakouskou společností Leder & Schuh AG. Plnění předmětu smlouvy probíhalo prostřednictvím přímých jednání J. W. B. se společností Leder & Schuh AG s tím, že J. W. B. navrhoval managementu žalobce opatření a kontroloval jejich plnění v provozovně žalobce.

[6] Správce daně na základě provedených zjištění dospěl k závěru, že činnost J. W. B. vykonávaná pro žalobce naplňuje znaky tzv. mezinárodního pronájmu pracovní síly ve smyslu § 6 odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro projednávanou věc. Podle správce daně se jednalo o zabezpečení, zajištění, resp. zprostředkování pracovní síly, která byla zapojena do běžných pracovních a řídicích aktivit žalobce, zejména na úseku skladu. J. W. B. vykonával podle potřeb a příkazů žalobce práci pouze pro žalobce, a to dlouhodobě, soustavně, pravidelně a za úplatu, tedy formou závislé činnosti. Částky fakturované společností BB. V. proto správce daně považoval za příjem ze závislé činnosti, ze kterého byl plátce daně (žalobce) povinen srazit zálohy na daň dle § 38h zákona o daních z příjmů. Jelikož žalobce jako plátce tuto povinnost nesplnil, předepsal mu správce daně podle § 69 zákona o správě daní a poplatků daň k přímému placení.

II. Posouzení věci krajským soudem

[7] Krajský soud žalobou napadená rozhodnutí žalovaného zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

pokračování

[8] Soud vycházel z úvahy, že činnost statutárního orgánu (zde navíc odpovídající předmětu podnikání zahraniční společnosti) stále představuje činnost zahraniční společnosti. V daném případě byla platba příjmem společnosti BB. V.; příjmem J. W. B. jako konkrétního pracovníka by se stala až po jejím vyplacení za faktický výkon činnosti, pokud by byl zaměstnancem společnosti BB. V. Dle krajského soudu první podmínkou, která musí být splněna, aby mohlo být zvažováno naplnění dalších znaků mezinárodního pronájmu pracovní síly, je zjištění, zda byl J. W. B. poplatníkem daně z příjmu ze závislé činnosti. Žalovaný proto pochybil, jestliže se postavením J. W. B. ve vztahu ke společnosti BB. V. nezabýval. V této souvislosti rovněž žalovanému vytkl, že odmítl J. W. B. vyslechnout jako svědka.

[9] Rozhodnutí žalovaného neobstála i z důvodu nesprávného posouzení skutkových zjištění, která měla podle správce daně jednoznačně nasvědčovat existenci faktické závislé činnosti J. W. B., tedy práci podle pokynů žalobce. Krajský soud konstatoval, že rysem závislé činnosti je výkon práce podle pokynů toho, kdo za vykonanou práci vyplácí odměnu. Obsahem vůle smluvních stran (žalobce a společnosti BB. V.) bylo poskytnutí služby „narovnání vztahů se zákazníkem“. Správce daně dle krajského soudu dostatečně neprokázal vůli jinou, tedy že skutečným úmyslem bylo „pronajmutí J. W. B.“ za účelem zařazení do kvalifikační struktury žalobce k výkonu závislé činnosti. Služby společnosti BB. V. připodobnil krajský soud službám advokátní či daňové kanceláře. Doplnil, že jediným, kdo mohl řídit provedení činnosti spočívající v „narovnání vztahů se zákazníkem“, byl pouze J. W. B., resp. společnost BB. V.; J. W. B. disponoval potřebnými znalostmi, které žalobce v dané oblasti neměl, a ani služba, kterou u společnosti BB. V. žalobce objednal, nebyla předmětem činnosti žalobce.

[10] Na základě shora uvedeného krajský soud uzavřel, že platba žalobce byla příjmem společnosti BB. V. za poskytnutí služby narovnání vztahů se zákazníkem a nikoliv za pronájem pracovní síly J. W. B..

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[11] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, neboť je přesvědčen, že krajský soud vztah mezi žalobcem a společností BB. V. posoudil nesprávně.

[12] Stěžovatel na úvod shrnul průběh dokazování provedeného v rámci daňového řízení. Správce daně na základě vyličených zjištění dle stěžovatele prokázal, že J. W. B. vykonával pro žalobce činnost krizového manažera a konzultanta v oblasti poskytování skladovacích služeb. Tato činnost odpovídala řídicí činnosti na úseku skladu, jednatelé společnosti zohledňovali opatření navržená J. W. B. v řídicí činnosti směrem k operativnímu managementu společnosti.

[13] Stěžovatel především poukazuje na skutečnost, že J. W. B. práci manažera na úseku skladu a skladových služeb vykonával podle příkazů žalobce. Svůj závěr opírá o sdělení Ing. R. R., jednoho z jednatelů žalobce, a svědeckou výpověď A. S., zaměstnance žalobce na pozici vedoucího skladovacích služeb. Ing. R. správci daně sdělil, že primárním úkolem

J. W. B. bylo vylepšit špatné vztahy žalobce se zákazníkem, společností Leder & Schuh AG; svědek S. dále uvedl, že úkoly J. W. B. zadával F. B., druhý z jednatelů žalobce, kterému byl J. W. B. za výsledky své práce odpovědný.

[14] Z provedeného dokazování dle stěžovatele dále vyplývá, že J. W. B. práci manažera v oblasti skladového hospodářství vykonával v prostorách žalobce, pravidelně a dlouhodobě, a to od ledna roku 2008 do ledna roku 2010. Za účelem splnění pracovních povinností přijížděl do provozovny žalobce pravidelně v pondělí a zdržel se až do pátku, nejednalo se tedy o činnost jednorázovou či krátkodobou. K dispozici měl služební auto a vybavenou kancelář, na nákladech se nepodílel. Účastnil se spolu s jednatelem pravidelných přímých jednání se zákazníkem v prostorách provozovny žalobce nebo u zákazníka v Rakousku. V uzavřené smlouvě o poskytnutí služeb nebyla stanovena výpovědní lhůta, byly pouze dohodnuty podmínky, za kterých smlouva s okamžitou platností skončí (např. úpadek či likvidace jedné ze smluvních stran). Ze smlouvy současně vyplývá, že žalobce měl pro výkon požadované činnosti zájem přímo o osobu J. W. B.

[15] Ze shora uvedených skutečností dle stěžovatele vyplývá, že J. W. B. byl součástí organizační struktury žalobce a vykonával činnost v době, místě a rozsahu, které byly žalobcem stanoveny. J. W. B. vykonával činnost podle příkazů žalobce; jednalo se o závislou činnost vykonávanou pro českého daňového rezidenta na území České republiky.

[16] Stěžovatel se dále neztotožnil se závěrem krajského soudu ohledně povinnosti zkoumat existenci pracovněprávního vztahu mezi společností BB. V. a J. W. B.. Dle stěžovatele není pro aplikaci ustanovení § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů podstatné, zda byl J. W. B. zaměstnancem společnosti BB. V., ale to, zda byly naplněny znaky závislé činnosti u ekonomického zaměstnavatele, tedy žalobce.

[17] Krajský soud dle názoru stěžovatele nesprávně vycházel ze závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Afs 176/2004-140, neboť ten se týkal daně z přidané hodnoty a problematiky přidělení zaměstnanců k jiné právnické či fyzické osobě na základě zákoníku práce. Nepřípadný je rovněž odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2011, čj. 9 Afs 26/2011-97, ze kterého krajský soud dovodil podmínku uzavřeného pracovního poměru mezi pracovníkem a zahraniční společností.

[18] Stěžovatel dle krajskému soudu vytýká odkaz na stanovisko Generálního advokáta k předběžné otázce přednesené v řízení vedeném Soudním dvorem Evropské Unie ve spojených věcech C-53/13 a C-80/13 (*Strojírny Prostějov*), neboť se v daném případě na rozdíl od projednávané věci jednalo o problematiku odvodu záloh na daň z příjmů při agenturním zaměstnávání. Krajský soud přitom řádně nezdůvodnil, z jakého důvodu na předmětné stanovisko odkazuje a jak dopadá na projednávanou věc.

[19] Závěrem stěžovatel upozornil, že pokud žalobce považoval činnost J. W. B. za poskytnutí služby, porušil ustanovení § 34 odst. 17 zákona o správě daní a poplatků, neboť neoznámil vznik stálé provozovny.

pokračování

[20] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[21] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval rozhodovací důvody krajského soudu, se kterými se plně ztotožnil. Zejména trval na svém názoru, že poskytování služby společností BB. V. prostřednictvím J. W. B. nenaplněovalo znaky závislé činnosti a tato skutečnost nebyla správcem daně prokázána. K namítanému odkazu na stanovisko Generálního advokáta uvedl, že jej lze považovat za tzv. obiter dictum, neboť jím krajský soud pouze nad rámec reagoval na jeho námitku upozorňující na omezování pohybu služeb v rámci Evropské Unie v důsledku aplikace § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů. Soudem aplikovaná judikatura Nejvyššího správního soudu obsahuje výklad § 6 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů, pro posouzení věci je proto významná. Otázka, zda žalobce porušil § 34 odst. 17 zákona o správě daní a poplatků, není ve vztahu k posouzení naplnění podmínek mezinárodního pronájmu pracovní síly relevantní.

[22] Žalobce na základě shora uvedeného navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[23] Kasační stížnost je přípustná; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí je možno hodnotit i jeho zákonnost. Touto vadou se Nejvyšší správní soud musí zabývat z úřední povinnosti [srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.].

[25] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v neodůvodněném odkazu na stanovisko Generálního advokáta k předběžné otázce ve spojených věcech *Strojírny Prostějov*. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud na citované stanovisko odkázal v reakci na vznesenou žalobní námitku týkající se omezování pohybu služeb v důsledku aplikace § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů. Stanovisko obsahuje určitá východiska pro posouzení zákazu omezování pohybu služeb v rámci Evropské Unie, krajský soud přitom jednoznačně uvedl, že zabývat se touto otázkou by bylo nutné pouze v případě, že by šlo o naplnění znaků mezinárodního pronájmu pracovní síly. Krajský soud však dospěl k opačnému závěru, nelze mu proto vytýkat, že argumentaci obsaženou v předmětném stanovisku dále nerozvíjel. Námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[26] Podstatou sporu je posouzení povahy činnosti vykonávané pro žalobce J. W. B. na základě smlouvy o poskytnutí služeb uzavřené mezi žalobcem a společností B. V. a určení, zda došlo k naplnění znaků mezinárodního pronájmu pracovní síly ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů.

[27] Podle citovaného ustanovení *[p]oplatník s příjmy ze závislé činnosti a z funkčních požitků je dále označen jako "zaměstnanec", plátce příjmu jako "zaměstnavatel". Zaměstnavatelem je i poplatník uvedený v § 2 odst. 2 nebo v § 17 odst. 3, u kterého zaměstnanci vykonávají práci podle jeho příkazů, i když příjmy za tuto práci jsou na základě smluvního vztahu vypláceny prostřednictvím osoby se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí. Z hlediska dalších ustanovení zákona se takto vyplácený příjem považuje za příjem vyplácený poplatníkem uvedeným v § 2 odst. 2 nebo v § 17 odst. 3. V případě, že v úhradách zaměstnavatele osobě se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí je obsažena i částka za zprostředkování, považuje se za příjem zaměstnance nejméně 60 % z celkové úhrady.*

[28] V projednávané věci je mezi stranami sporné naplnění stěžejního kritéria pro aplikaci § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů, a to že „zaměstnanec“ vykonává práci podle příkazů svého ekonomického „zaměstnavatele“. Nejvyšší správní soud proto posuzoval, zda bylo prokázáno, že J. W. B. smlouvenou činnost vykonával podle příkazů žalobce.

[29] Správce daně svůj závěr o tom, že byl J. W. B. povinen řídit se pokyny žalobce, založil na sdělení zástupce žalobce při ústím jednání a na svědecké výpovědi zaměstnance žalobce, A. S., vedoucího skladových operací.

[30] Z protokolu o ústním jednání ze dne 17. 5. 2011 vyplývá, že správce daně položil zástupci žalobce Ing. R. přímou otázku „*kdo zadával panu B. úkoly, kdo kontroloval kvalitu jeho práce a přebíral výsledky jeho práce*“. Ing. R. uvedl, že úkoly nebyly ze strany žalobce zadávány, obecně byla mezi žalobcem a J. W. B. definována vize finálního řešení. J. W. B. byl přímo odpovědný jednatelům žalobce. Výsledky jeho práce nebyly v pravém smyslu přebírány – zástupci žalobce po zvážení zohledňovali navržená opatření J. W. B. ve svých rozhodnutích směrem k operativnímu managementu žalobce. J. W. B. požíval velké důvěry a nezávislosti v rámci poskytování služeb pro žalobce. K otázce *zda byl pan B. u žalobce někomu podřízený či řídil a měl nějaké podřízené* zástupce žalobce uvedl, že se J. W. B. musel řídit pokyny jednatelů žalobce a pokyny J. W. B. v oblasti řízení skladu a skladových operací byly závazné pro operativní management žalobce (např. vedoucího skladu A. S.). Nebyl však přímým nadřízeným ve smyslu, že by určoval platové podmínky podřízených, služební benefity, užívání služebních aut i k soukromým účelům apod.

[31] Svědek A. S. v rámci ústního jednání konaného dne 3. 8. 2011 na otázku *kdo zadával panu B. úkoly, kdo kontroloval kvalitu jeho práce a přebíral výsledky jeho práce* konstatoval, že mu úkoly zadával F. B., druhý jednatel žalobce, a J. W. B. jakékoliv výsledky, ať už úspěchy či neúspěchy, projednával s F. B.. Na dotaz *zda byl pan B. někomu podřízený či řídil a měl nějaké podřízené* svědek doplnil, že J. W. B. o výsledcích své práce informoval F. B., přímé podřízené neměl.

[32] Na základě shora uvedených sdělení nelze podle Nejvyššího správního soudu učinit jednoznačný závěr, že by J. W. B. vykonával práci na základě příkazů žalobce. Vyjádření Ing. R. jsou v určitém smyslu protichůdná, neboť uvedl, že J. W. B. úkoly zadávány nebyly, na jinou otázku odpověděl, že se řídil pokyny jednatelů. A. S. uvedl, že J. W. B. úkoly zadával jednatel, se kterým také projednával výsledky své práce. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje na povinnost hodnotit výpověď dle jejího obsahu, význam jednotlivých sdělení poměřovat v kontextu s celkovým smyslem. V projednávané

pokračování

věci lze konstatovat, že z výpovědí svědků převážně vyplývá obraz činnosti J. W. B. jakožto nezávislého experta. Pokud správce daně vyhodnotil, že některé z odpovědí svědků tento několikrát sdělený a opakováný závěr vyvracely, byl povinen pokračovat v dokazování a tyto rozpory odstranit. Správce daně však takto nepostupoval, zaujal názor o podřízenosti J. W. B. jednatelům žalobce, aniž objasnil, jakým způsobem spolupráce mezi žalobcem a J. W. B. skutečně probíhala. V této souvislosti je namístě uvést, že prostá koordinace činnosti mezi objednatelem a dodavatelem služby nepředstavuje výkon práce na základě příkazů. Z vyjádření jednatele žalobce ani svědka však není jednoznačné, zda J. W. B. s jednatelem výsledky své činnosti pouze konzultoval a následně domlouval další postup či zda mu byly přímo udíleny pokyny.

[33] Za důležité pro posouzení, zda byl J. W. B. součástí organizační struktury žalobce, jak uvádí stěžovatel, považuje Nejvyšší správní soud dále skutečnost, zda byl J. W. B. sám oprávněn udílet pokyny zaměstnancům žalobce. V této otázce se jednotlivé výpovědi svědků opět rozcházejí, neboť Ing. R. uvedl, že zástupci žalobce po zvážení zohledňovali navržená opatření J. W. B. ve svých rozhodnutích směrem k operativnímu managementu, a následně konstatoval, že pokyny J. W. B. v oblasti řízení skladu a skladových operací byly závazné pro operativní management žalobce. Svědek A. S. doplnil, že J. W. B. přímé podřízené neměl. Obdobně jako v případě otázky udílení příkazů J. W. B. správce daně dle názoru Nejvyššího správního soudu rezignoval na odstranění uvedených nejasností ve výpovědích a jednostranným výkladem učinil závěr, že byl J. W. B. součástí organizační struktury žalobce, aniž měl ucelený obraz o působení J. W. B. pro žalobce.

[34] Nejvyšší správní soud nepovažuje v daném případě za rozhodné, zda byla J. W. B. poskytnuta vybavená kancelář, služební vůz či hrazeny náklady na ubytování, popřípadě po jakou dobu se zdržoval na prostorách žalobce. Jedná se pouze o doplňující faktory, které nejsou výlučně spjaty s výkonem závislé činnosti, nelze z nich bez dalšího dovozovat závěr o mezinárodním pronájmu pracovní síly. Rozhodující pro označení činnosti J. W. B. za mezinárodní pronájem pracovní síly je výkon práce dle příkazů žalobce ve smyslu § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů. Splnění uvedeného kritéria však správce daně a následně ani stěžovatel jednoznačně neprokázali, a proto další jednotlivá zjištění správce daně nemohou sama o sobě obstát.

[35] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného souhlasí se závěrem krajského soudu, že nebylo prokázáno, že by J. W. B. fakticky vykonával závislou činnost podle pokynů žalobce. S krajským soudem se nicméně zcela neztotožňuje v otázce nutnosti existence pracovněprávního vztahu mezi společností BB. V. a J. W. B., neboť nelze vyloučit, že příjem danému subjektu („zaměstnanci“) plyne z právního vztahu jiného soukromoprávního charakteru.

[36] K námitce stěžovatele týkající se nesprávného odkazu krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Afs 176/2004-140, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud v daném případě citoval pouze obecná východiska k výkladu § 6 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů. Stěžovatel neuvedl, z jakého důvodu by se tyto obecné teze neměly vztahovat na projednávanou věc. Citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2011, čj. 9 Afs 26/2011-97, ve kterém bylo konstatováno, že

§ 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů předpokládá uzavřený pracovní či jiný obdobný poměr mezi pracovníkem a zahraniční osobou, byla reakcí na konkrétní kasační námitku vznesenou ve věci 9 Afs 26/2011, týkala se odlišné situace v jiné věci a není v rozporu s názorem zaujatým krajským i Nejvyšším správním soudem v nyní projednávané věci.

[37] Závěrem stěžovatel pro případ posouzení činnosti J. W. B. jako výkonu služby poukazoval na porušení § 34 odst. 17 zákona o daních z příjmů spočívajícím v neoznámení vzniku stálé provozovny. K uvedené námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že případné porušení jiných zákonných ustanovení nemůže mít v daném případě vliv na stanovení daňové povinnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[38] Stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

[39] Stěžovatel nebyl v tomto soudním řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu